

tigt dog at give Anledning til, at dette Spørgsmaal blev taget op til Forhandling i Aar, saa meget mere som det Andragende, her foreligger, forekommer mig saa særdeles rigtigt i sine Hovedtræk og vel begrundet i den korte Motivering, der dermed følger. Den kommunale Kødkontrol her i Landet er jo grundet paa Lov af 12te Jannar 1858, som har haft en mærkelig Skæbne, idet den i den nærmeste Aarrække, efter at den var udkommen, næsten ikke blev benyttet, men senere, da man havde faaet Gang paa den derved anviste Vej, er bleven benyttet i et meget stort Omfang. Der er kommet et saadant Antal Sundhedsvedtægter, at de, der ere udstedte, indtil Udgangen af Aar 1900, udgøre ikke mindre end 789. Deraf er der vel en Del, som angaa den samme Kommune, idet en Købstad, naar den har fundet Mangel i sin tidligere Vedtægt, har faaet en ny udstedt, men selv naar saadanne Gentagelser og Tillæg fradrages, er det et ganske overordentligt stort Antal Sundhedsvedtægter. Der findes jo ogsaa Sundhedsvedtægter uden for Købstæderne. Nu har man altsaa en overordentlig stor Mængde forskellig Lovgivning paa dette Omraade, og ved Sundhedsvedtægten bestemmes Kødkontrollen for udenlandsk Forbrug. Men det fejler jo ikke, at i den lange Aarrække, hvori disse lokale Bestemmelser ere anvendte, maa man der være kommen til samstemmende Anskuelse med Hensyn til alle væsentlige Punkter. Og det turde vist være, at man nu er kommen til en Udvikling, hvor en almindelig Lovgivning for hele Landet, fastsættende de Kontrolregler, som skulle gælde, er mulig. 1858 ansaa man det ikke for muligt. Man havde ingen Erfaring, men mente, man skulde prøve sig frem og føle sig for gennem de lokale Forsøg. Der er saa meget mere Grund til nu at søge almindelige Regler, som først og fremmest Slagterne, men dernæst ogsaa Landbruget i høj Grad generes af den forskelligartede Kødkontrol. Altsaa det, Andragendet først gaar ud paa, at Kødkontrollen Landet over maa blive saa ensartet som muligt, og navnlig saaledes, at Kød, der er kontrolleret i een Kommune, uden yderligere Kontrol kan indføres i andre Kommuner, er et Krav, der er fuldt berettiget.

Man har jo ogsaa været paa Veje til at imødekomme Kravet ved en parallel Lovgivning, thi ved Siden af den kommunale Lovgivning angaaende Kødkontrol til Forbrug gaar Statskontrollen med Kød til

Eksport. De nuværende Bestemmelser i saa Henseende fastsættes administrativt efter Loven af 22de Marts 1897, men det er jo, som det høje Ting vil have i frisk Erindring, blevet forsøgt de foregaaende Aar at skabe legislative Regler, nemlig ved Loven om Kødkontrol til Eksport, som blev foreslaet først i Januar 1900 og gentaget i Samlingen 1900—1901. Disse Kontrolbestemmelser havde Sigte paa, hvad Udførslen vilde kræve. Men ved Siden deraf var der ogsaa nogle Bestemmelser om den Kødkontrol, som hidtil havde været lokal. Men for Eksporten mente man jo kun at kunne foretage Kontrol dels ved Statslagtehus, dels ved kommunale Slagtehus og dels ved større private Slagterier, derimod ikke ved de mellemstore og de smaa Slagterier. Her var allerede et svagt Punkt, naar Spørgsmaalet er om Kontrol for Eksport. Men endnu mere vilde dette være Tilfældet, naar Spørgsmaalet blev om Kontrol til Forbruget i Landet. Hvorledes man hensigtsmæssigst skal ordne denne Kontrol, er for stort et Spørgsmaal til her at gaa i Enkeltheder om. Men Kravet, det efterhaanden udviklede Krav baade hos Andragerne her, det rette Organ for Slagterne, og tillige hos Landbruget, paa at faa ensartede Kontrolbestemmelser og en Kontroludøvelse, som bevirker, at det Kød, som er anset for godt et Sted, ikke bliver kasseret et andet Sted, er uafviseligt, og jeg føler mig ogsaa sikker paa, at en fremtidig Lovgivning, naar igen et Lovforslag om denne Materie forelægges, vil godkendes et saadant Krav og søge at løse Spørgsmaalet paa den hensigtsmæssigste Maade.

Det næste Andragendet fremhæver, er, at Kontrollen efter Andragerens Mening burde foretages af direkte under Staten ansatte Dyrslæger, og at Staten burde afholde samtlige dermed forbundne Udgifter, derunder ogsaa Erstatning for Kassation af Kroppe. Se, Maaden, Kontrollen skal udøves paa, skal jeg, som sagt, ikke her i Dag omtale. Hvad Udgifterne angaar, er det jo egentlig talt ikke nogen ret fornuftbegrundet Maade den at paalægge Slagterne Udgiften ved Kontrollen. Kontrollen udføres i Samfundets Interesse, kun i anden Række i Slagternes. Ja, den til Dels generer og bebyrder Slagterne, om den vel i dybere Forstand kan siges ogsaa at være i deres egen Interesse. Men nærmest og direkte er den i Samfundets, i Forbrugernes Interesse. At saa Udgifterne derved bæres af Slagterne, er egentlig ikke fornuftbegrundet. Vi have i den Henseende en noget forskellig Fremgangsmaade paa